

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (23. oktober 1973):

Det danske bistandssamarbejde med udviklingslandene er baseret på princippet om, at valget af modtagerlande og bistandsaktiviteter ikke bør være afhængige af de politiske forhold i modtagerlandet, men alene bør afgøres ud fra udviklingsmæssige vurderinger, først og fremmest udviklingslandets og dets befolknings behov, samt Danmarks mulighed for at imødekomme det.

Krigstilstand kan naturligvis hæmme eller helt udelukke et lands muligheder for at modtage udviklingsbistand. Hvis yderlandet f.eks. ikke kan bringe projektudstyr frem på grund af krigen, eller hvis bistandspersonellet kommer i fare, må hjælpen naturligvis opgives. Det kan også tænkes, at modtagerlandet ikke kan modtage hjælpen, fordi dets egen del af et bistandsprojekt ikke kan gennemføres.

Bortset fra disse tilfælde, hvor udviklingsbistanden simpelt hen ikke kan gennemføres, må man selvfølgelig tage stilling til de tilfælde, hvor hjælpen nok kan gennemføres, men hvor man må overveje, om den bør gennemføres, når landet er i krig.

Efter min mening vil det ikke være rigtigt at gå ind i nye bistandsaktiviteter, når modtagerlandet er krigsførende. På den anden side vil det være forkert ikke at videføre igangværende bistandsindsatser. Dette gælder da navnlig i de tilfælde, hvor hjælpen har en humanitær og uddannelsesmæssig karakter.

Lad mig for en ordens skyld slutte med at sige, at særlige situationer kan gøre en speciel humanitær bistandsindsats ønskelig netop i en krigssituation, f.eks. for at hjælpe sårede eller flygtninge.

Den første sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om nedlæggelse af Københavns havnebane mellem Langebro og Slotsholmsgade.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 16) findes i tidenden sp. 591).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling, sattes til forhandling under ét.

Holmberg: Ministerens forslag om nedlæggelse af den gamle, sikkert hæderkronede bane, Københavns havnebane, har jo været til første behandling, hvor det fik tilslutning fra alle politiske partier — så megen tilslutning endda, at vi ikke følte, der var anledning til udvalgsbehandling. Men nu har vi kunnet læse i dagspressen, at banelegemet var brudt op, inden ministeren kom med sit forslag om nedlæggelse. Det har vel ingen større betydning i denne lille sag, men der er dog principper heri. Hvis ministeren kom i tanker om at nedlægge f.eks. Viborg-Løgstor banen og banelegemet på det tidspunkt var opbrudt, inden ministeren kom med sit forslag, hvad så? Der er ikke megen mening med en bane uden spor; det ser egentlig lidt sjusket ud.

Mit spørgsmål er altså: er det rigtigt, hvad vi har kunnet læse, at ministeren kom med sit forslag, efter at banelegemet var opbrudt?

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Da jeg er i den situation, at jeg skal svare på trafikministerens vegne, må jeg sige, at jeg er så uvidende som et nyfødt barn på dette område. Men på den givne foranledning skal jeg nok sørge for, at der bliver givet endelig besked inden tredje behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om en forvaltningslov [af Hans Toft m.fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. I) findes i tillæg A. sp. 365, fremsættelsen i tidenden sp. 327).

Forslaget sattes til forhandling.

Justitsministeren (Hjortnæs): Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning er jo en genfremsættelse af det forslag, som blev fremsat sidste år, og som blev undergivet